

IDEGSOKKOS BÉKEGALAMB

A váratlan karantén hatására a társasház lakóinak legizgalmasabb tulajdonságai törnek a felszínre. Egyeseknél az egész napos online konferenciákon tetőzik a munkakedv. Másokon elhatalmasodik a pedantéria: elmerülnek az évek óta halmozódó iratok rendezésében vagy a szekrényben évtizedek alatt összegyűlt ruhák átválogatásában. Az egyik, intellektuálisan igényesebb személyiséget a LifeTV soha véget nem érő, magas színvonalú török sorozata, az „Álmodozó” ragasztja bele a fotelbe egész napra, s azon elmélkedik, hogy melyik szereplő milyen pszichiátriai tünetet produkál, de ő se normális, aki ezt nézi. Minden epizód közepén ismétlődnek ugyanazok a negyedórás reklámok, melyeket már látni sem bír. Megesküszik, hogy erre a csatornára soha többé rá nem kapcsol. Eközben a notórius kertészkedő társasházi lakó a régiek mellé újabb szőlőtőkét ültet, ezzel lepve meg a mit sem sejtő társtulajdonosokat. A felnőttek okosan óhajtják használni a rendelkezésükre álló szabadidőt, így nyakig elmerülnek a fontos teendőikben. Ennek következtében a ház három gyermek lakója reggeltől estig a kertben él e szabadság adta lehetőségekkel.

Ezt a pozitívan induló karantén hangulatot fokozatosan kezdi rágni az idő vasfoga. A tíz-, tizenkét éves nagylányok már unják a bábuknak való társasjátékokat, a bújócskát, a fogócskát, és új, fantáziadúsabb szórakozásokkal múlatják az időt. A kertben minden mozdíthatót áthajigálnak a szomszédba. Olyan nincs, amit ne tudnának elvonszolni. Sarat keresnek, ha nincs, készítenek, mert okvetlenül be kell mázolni azt, ami bekenhető, különös tekintettel a kárpitozott bútorokra. A szülők lélekben ugrálnak az örömtől, hogy angyalkájuk reggeltől estig kíméli az idegeiket, mert a kertben foglalatalkodik. A lányok az ötéves kisfiút némi segítséggel átmászatják a drótkerítésen, hogy dobálja vissza azt, amit elbír. Majd viccből bezárják őt a sötét kerti WC-be. Aztán a WC-papírt gondosan letekerik, a felét szétterítik a kertben, a másik felét áthajítják a szomszédba. Egyébként is felesleges a toalett: pisi, kaki gödröt ásnak. Később sorra becsöngetnek minden lakásba, és elbújva, jót kuncognak az újra és újra feleslegesen ajtót nyitó felnőttek bosszankodásán. Új ötletet ad nekik az egyik apuka, akinek az újonnan ültetett szőlőtőkék szúrják a szemét. A három gyerek a segítségére siet és gyökerestől kirángatják a gyenge kis növényeket, letépdésik a hajtásokat, a szőlőfürtöket pedig seprűvel leverik. „Hát játszik a gyerek!” – védi csemetéjét az egyik szülő. A békegalambnak más véleménye van, de nem kap szót. Egy másik hölgy javasolja a gyerekeknek, hogy térjenek vissza a hagyományos játékokhoz. A már említett apuka, önjelölt

uralkodó idegeit egyre jobban megviseli a munkahelyi beosztottak hiánya: nincs kit irányítani, nincs kinek parancsolni, nincs kivel ordítani. Épp jókor jön az adrenalin-szintjét kívánatos szintre emelő pedagógiai probléma. Ráfekszik a szomszéd hölgy csengőjére és fortissimóban kezdi őt eligazítani. „Szétba...m azt, aki az én gyerekeket nevelni akarja! Az én gyerekek szent és sérthetetlen! Az én gyerekek azt csinál, amit akar!” A békegalamb nem tud versenyt ordítani vele, de egyébként se jut szóhoz. A társasház többi tulajdonosa halált megvető bátorsággal lapul az ajtó mögött és hallgatja a magyar nyelvben létező káromkodások precíz leltárát. Az egyik férfibérlő hősiiesen, a mártíromságot kockáztatva kilép és megemlíti egy kihalóban lévő illemszabályt: „nem lehet így beszélni egy idős hölgygel”. Az önjelölt uralkodó neki is felajánlja szolgáltatását: „szétba...m azt, aki itt nevelni akar!” A szomszéd nem találja vonzónak a javaslatot és becsapja az ajtót: megígéri neki, hogy soha többé nem nyitja ki, neki hiába fog csöngetni ez az ember. A gyerekek elégedetten hallgatják a védőszent apuka igazságtételét.

Az élet ilyen vidáman zajlik tovább. A karanténba zárt ember tennivalója és érzékenysége négyzetesen növekszik. A példa kedvéért nézzünk egy napot. Reggel 7 óra van. Várhatóan új, élményekkel teli nap virrad ránk. A rádióban hallhattuk, hogy demokrácia van és a magyarság szaporodásra szorul, meg egyébként is a nőknek is legyen valami hasznuk. Az emeleten lakó fiatal házaspár a karantén miatt ráér felkelni, így még időben érkezett az ötlet. „Minden sikeres próbálkozást sikítással ünnepelnek” – állítja az alattuk lévő lakásban bánatosan sóhajtozó hölgy. Ő reggeltől estig szenved, mert mindent tud és mindent hall: órára pontosan meg tudja mondani, hogy ki mikor zajong a fürdőkádjában, mit beszél telefonon, és az ajtaja alatt is belopódzó illatokról megállapítja, hogy hol mit főznek. Ráadásul ő a szagokra allergiás és halálfélelme van. Kibírhatatlan, hogy a felette lakó hölgy milyen sok fokhagymát használ. A békegalamb megnyugtatón, súg valamit az egyik fülébe, de az a másikon kimegy. Van, akinek a szenvedés, a panaszkodás a szenvedélye? – tépelődik a békegalamb. Szerencsére karantén idején is ki lehet menni a kertbe, ezért az egyik tulajdonos kimegy festeni. No, nem vászonra, hanem vásra, fára, korlátra, asztalra, padra, mindenre. A gyerekek boldogan ragadnak bele, ahogy belefáradnak az ordítással kísért kergetőzésbe. A békegalambnak is lenne mondanivalója, de rémülten elrepül, mert Picasso-2 őt is be akarja festeni. A művész ebéd céljából megszakítja a lakóközösség számára nélkülözhetetlenül idegesítő tevékenységét. Az ember fekete, barna-pöttyös, foltos: az arca, a haja őrzi a vasszerkezet és a pad színeit, keze, karja színes csíkoktól pompázik. Majd a díványpárna is, amikor ledől egy kis pihenőre. A felesége kimondhatatlanul élvezi áldásos tevékenysége és

színes léptei maradandó nyomait. A délután a telefonálás ideje. A Viber vagy WhatsApp jóvoltából költségmentesen, órákon át lehet ápolni a szeretetteljes rokoni kapcsolatokat. A-tól Z-ig mindenkit fel kell hívni, akinek valaha feljegyeztük a telefonszámát, és hosszasan információkat lehet cserélni az utolsó beszélgetés óta eltelt tíz-húsz-harminc év fontosabb eseményeiről. Egy háromgyerekes anyuka mondja: „Egész nap játszunk, mesélünk a gyerekeknek, beszélgetünk. Most fedezzük fel rejtett értékeiket. Soha ne érjen véget a karantén!” A volt általános iskolai osztálytárs ecseteli a lakótelepi karantén gyönyöreit: „a kockacukornyi lakásban a párommal a nap 24 órájában szívjuk egymás véréét.” Ezzel szemben a kerti élet maga a gyönyör. Éjszakára „koccintgatás” céljából a kertet elfoglalják az egészség megóvása érdekében egymástól 2 méterre ülő barátok. Hajnalban a békegalamb jelezné a pontos időt, de rémülten elrepül, mert azt dalolják, hogy „Lesz maga juszt is az enyém!”, s a grillsütőre mutogatnak. Felhangzik a „Vágyom egy nő után, egy NŐ után kerget a vágy”, mellyel Caruso-2 Pasarét tudtára adja mélyen titkolt érzéseit. „Sajnos erről a feleségét is tájékoztatni fogja valaki, megnevezve a célszemélyt is”- aggódik a békegalamb a padláson. Majd a vidám társaságot elönti a jóság, és dalban meghirdeti a karanténban különösen fontos projektet: „Szeressük egymást gyerekek!”

A fentiek igazságtartalmára megesküszik a történetet leíró, húslevesbe kívánt

Idegsokkos Békegalamb.